

Lažni »kristjani«

povzeto po predstavitvi Marka Passia

junij 2023

:blaž

Viri

Fake-Ass Christians (<https://odysee.com/@woeih:e/Mark-Passio-Fake-Ass-Christians-Part-1-of-2:c?src=embed>, <https://odysee.com/@woeih:e/Mark-Passio-Fake-Ass-Christians-Part-2-of-2:7?src=embed>)

<https://www.biblija.net/biblija.cgi?l=sl>

Dialektika religije in ateizma: Mnogo ljudi pade v past dialektike (nadzora uma) religije in ateizma: religije trdijo, da je duh primaren in da je treba fizični svet zavračati, ateisti pa, da je materija primarna. Kdorkoli podpira katerokoli od teh lažnih skrajnosti, je v zmoti.

Zakaj je bilo treba pravo krščanstvo prevzeti: Avtentične krščanske nauke so skozi stoletja izkrivili. Mnogo novodobnih »kristjanov« se je odtujilo od prvotnega ezoteričnega krščanskega znanja in običajev. Družbeni inženirji in ljudje, ki nadzorujejo um množic, so nauke morali prevzeti ter jih izkriviti, saj ljudi, ki imajo ezoterično znanje, ni mogoče nadzorovati ali jih podrediti vladajočemu razredu.

Glavni cilj vseh (lažnih) religij je nadzor nad ljudmi, tako da se jih odvrne od natančnega razumevanja naravnega zakona. To pomanjkanje razumevanja ustvarja med sužnji prepire, kar gospodarjem omogoča lažji nadzor nad njimi. Gre za dialektiko in strategijo »deli in vladaj«. Človek si mora samo ogledati delitve, nezaupanje in zgodovino vojn, ki so jih med ljudmi povzročile religije, ter neskončno trpljenje, ki so ga povzročili tisti, ki so trdili, da so delovali v »božjem imenu«.

Religija – edini problem: Beseda »religija« pride iz latinskega glagola *religare*, ki pomeni vezati/zadrževati/onemogočati napredovanje. Skrita roka v ozadju prevlade in nadzora nad svetom je religija in ne denar oz. vlada, saj sta tudi slednji religiji in orodje vladajočega duhovniškega razreda. Religija je sila, ki poganja svet. Edini problem na svetu je religija, natančneje lažne religije denarja, »oblasti« in vlade, ki zadržujejo napredovanje moralnosti in zavesti. Edina prava religija je resnica. Poznavanje resnice o tem, kdo smo in kako delujejo zakoni resničnosti, je edino, kar lahko ponovno združi kolektivno človeško obnašanje z naravnim zakonom. Ključni vidik pravega krščanstva je iskanje in razumevanje resnice o tem, kaj se dogaja znotraj in zunaj nas.

Srčika krščanstva – prava znanost o naravnem zakonu: Prava narava in nauk ezoteričnega krščanstva (in drugih kulturnih religij) je naravni zakon. Naravni zakon je skupek univerzalnih (vseprisotnih), inherentnih (so del narave), objektivnih, večnih in nespremenljivih pogojev, ki jih ni ustvaril človek in ki določajo posledice ravnanja bitij s sposobnostjo razumevanja razlike med škodljivim in neškodljivim ravnanjem (živali ne sodijo mednje). Ta filozofija je tisoče let starejša od krščanstva in jo lahko zasledimo v prastarih mitih o sončnih junakih, ki so predstavljali uskladitev z naravnim zakonom. Lik Kristusa v Novi zavezi je podaljšek oz. reprezentacija teh izročil sončnih junakov, ki uteleša polnost naravnega zakona.

Naravni zakon se imenuje tudi »božji zakon«, »karma«, »konsekvencializem«, »kozmični zakon«, »moralni zakon« in »vesoljni zakon«. Naravni zakon nima nič opraviti z Darwinovimi teorijami o domnevnomu »naravnemu redu« in »preživetju najmočnejših«.

Jezus je bil anarhist: Jezus je bil anarhist, ki se je odkrito upiral vsem lažnim doktrinam in »oblastem«. Učil je duhovni načeli naravnega zakona – načelo neagresije in načelo samoobrambe pred kršitvijo pravic – ter da ima vsak, ko se rodi, individualno suverenost, svobodo in svobodno voljo, ki ne pridejo od ljudi, temveč gre za pravice, ki jih dobimo ob rojstvu od boga stvarstva.

Če hočemo biti kot Kristus, moramo imeti in poslušati vest. To pomeni, da imamo objektivno znanje o tem, katero ravnanje je pravilno, saj drugim ne povzroči škode, in katero ravnanje je napačno, saj drugim povzroči škodo. Potem ko to znanje integriramo vase, se moramo vsak trenutek na podlagi svobodne volje zavestno odločiti za pravilno ravnanje namesto za napačno, pri tem pa kot vodilo uporabiti vest. Za to obnašanje, podobno Kristusovemu, vera ni potrebna.

Med ljudmi obstaja le ena prava ločnica. Kriterij za to ločnico je, ali posameznik verjame v »oblast« in posledično v legitimnost suženjstva. Obstajata dve vrsti ljudi: anarhisti in etatisti. Prvi vejo, kaj je prava svoboda, drugi pa verjamejo, da se mora suženjstvo nadaljevati. Ljudje, ki ljubijo resnico in svobodo, so pravi privrženci Kristusa in njegovega sporočila; ljudje, ki ljubijo etatizem (suženjstvo), uničujejo Kristusa in njegovo sporočilo.

Lažni »kristjani«: Lažni »kristjani« verjamejo, da njihovo obnašanje uteleša Kristusove nauke iz Nove zaveze, medtem ko ne razumejo in ne živijo niti v skladu z načelom neagresije niti z zlatim pravilom. Lažni »kristjani« podpirajo vse institucije, proti katerim se je Jezus boril in o katerih je učil, da so oblika duhovnega suženjstva, vključno z denarjem, religijo in vlado. V Svetem pismu piše: »Po njihovih sadovih (= dejanjih) jih boste spoznali.«

Avtentični kristjani poslušajo vest in živijo v skladu z načeloma neagresije in samoobrambe ter ne odobravajo ali podpirajo institucij, ki ohranjajo kakršnokoli obliko suženjstva. Zavračajo vse oblike človeške in posvetne »oblasti«, saj vejo, da nobena posvetna »oblast« ne more biti višja od boga stvarstva. Pravi kristjani iščejo znanje o resničnem duhovnem prebujenju, čeprav je le-to pred njimi morda skrito. Živijo v skladu z zlatim pravilom in postavljajo etiko nad lastno korist.

Sleparji pa niso značilni le za krščanstvo, temveč jih kar mrgoli v vseh kulturnih religijah in mističnih izročilih. Gre za ljudi, ki poosebljajo izročilo zgolj v imenu in ki se naučijo le eksoterične dogme ter izvajajo eksoterične obrede, ki nimajo nič opraviti s prvotnim namenom oz. ezoteričnimi ideali, na katerih izročilo temelji. Temni okultisti so te ponarejene sisteme prepričanj vstavili v vsa večja duhovna izročila, da bi imeli nadzor nad razmišljanjem množic do take mere, da ne bi ljudje nikoli spoznali resnice o individualni suverenosti in kolektivni moči za soustvarjanje resničnosti v harmoniji z naravnim zakonom. Prvotni ezoterični temelj vseh teh izročil je bil alegoričen in simboličen nauk o naravnem zakonu.

Osnova pravega krščanstva: Značilnosti pravih kristjanov so praktično enake značilnostim ljudi, ki so resnično prebujeni. Te so:

1. Da imajo okultno znanje in da razumejo, da ima to znanje svetlo in temno stran.
2. Da vejo, da je resnica ena in objektivna.
3. Da poznajo pravega sebe in da razumejo, da smo z vsem povezani.
4. Da vejo, da niti fizična niti duhovna resničnost nima prednosti pred drugo.
5. Da se ne istovetijo z egom in da nanj niso navezani.
6. Da uporabljajo presojo.
7. Da so umsko osvobojeni vseh lažnih religij.
8. Da vejo, da »negativno« znanje ne obstaja.
9. Da poznajo vzroke, ki so pripeljali v trenutno stanje človeštva.
10. Da razumejo naravni zakon in živijo v harmoniji z njim.
11. Da poznajo in živijo oba stebra razsvetljenja (načelo neagresije in načelo samoobrambe).
12. Da vejo, da je »oblast« nelegitimna iluzija in da je vlada enaka suženjstvu.
13. Da prepoznajo ključni pomen svobodne volje in osebne odgovornosti.
14. Da vejo, da so t. i. »negativna« čustva ključnega pomena.
15. Da vejo, da prebujenje ne pomeni, da zasledujemo stanje blaženosti v svetu, ki je poln trpljenja.
16. Da poznajo pravi pomen odpuščanja.
17. Da poznajo razliko med tistim, česar ni mogoče spremeniti, in med tistim, kar je treba spremeniti.
18. Da jim je dovolj mar, da ukrepajo in v svetu ustvarijo spremembe.
19. Da vejo, da pomeni razsvetljenje vplivati na druge, da lahko izboljšajo sebe.
20. Da vejo, da prebujenje ne pomeni biti popoln.

Več o tem si lahko preberete v priročniku *Prava duhovnost – Kaj v resnici pomeni biti »prebujen«?*.

Eksoterično proti ezoteričnemu: Eksoterično znanje je površinsko znanje, ki je namenjeno in ga razume splošna javnost; ezoterično znanje je poglobljeno znanje, ki je namenjeno in ga razume ozek krog ljudi, ki imajo specializirano znanje ali jih to zanima.

Obstaja eksoteričen (zunanji) vidik krščanstva, ki temelji na astroteološkem simbolizmu, dogmah in obredih, ki so namenoma zasnovani tako, da ljudem preprečujejo razumevanje ezoteričnih (notranjih) vidikov, ki predstavljajo pravo duhovno znanje Kristusove zavesti in naravnega zakona. Duhovniški razred temnih okultistov je religije ustanovil z namenom, da bi ljudi zvalil stran od avtentičnega duhovnega načina življenja. Človeštvo bo znova našlo pot resnice in prebujenja samo s ponovnim odkritjem ezoteričnega okultnega znanja.

Resnična Kristus in Antikrist: V ezoterični numerologiji se pogosto proučuje tri številke v medsebojnem odnosu in sicer zaradi konceptov, ki jih predstavljajo. V prastarih numeroloških

sistemih je število 666 predstavljalo človeštvo v stanju nizke zavesti. To predstavlja zver oz. mentaliteto Antikrista (istovetenje s fizičnim, pomanjkanje duhovnosti, samoljubje; življenje v apatiji, boječnosti, nedelovanju, nevednosti in sebičnosti). Število 777 je tradicionalno predstavljalo človeštvo, ki pooseblja višjo stopnjo zavesti (Kristusovo zavest), kar pomeni, da smo s tega sveta, a ne od njega (zanimivo, da se število 777 pogosto pojavlja na igralnih avtomatih). Beseda »Kristus« izvirja iz grščine in pomeni kreposten, moralno dober, svet. Število 888 je predstavljalo absolut, naravni zakon, popolnost, stvarnika in trojno neskončnost. Človeštvo ne more biti 888, saj v mesu popolnost ne obstaja; lahko pa postanemo 777, če delamo na sebi in očistimo svoje misli, čustva ter dejanja.

Ko ostane človeštvo duhovno nezavedno, se v numerologiji reče, da uteleša število 666, ki predstavlja neuspeh v mislih, čustvih in dejanjih (treh vidikih človeške zavesti). To je razlog, zakaj imajo število 666 za »število zveri« oz. zavest Antikrista/hudiča. Ljudje, ki so apatični, leni, nevedni in strahopetni, so z vidika prave duhovnosti barbari oz. zveri in njihova zavest obstaja le v plazilskih možganih. Oni so pravi Antikrist in njihove misli ter obnašanje skušajo neprestano uničiti Kristusovo zavest.

Krščanske prerokbe so napovedale »Antikrista« – prevaranta, ki se bo izdajal za Kristusa – ki bo prišel in ob koncu časov prevaral cel svet. Če to pravilno razumemo, so s tem konceptom mišljeni ljudje, ki lažno trdijo, da poosebljajo Kristusa in njegove ideale. Antikrist ni človek; pravi Antikrist je način razmišljanja, čustvovanja in ravnanja. Novodobno lažno »krščanstvo« je to množično prevaro uresničilo. Danes večina tistih, ki trdijo, da so »kristjani«, pooseblja nasprotje Kristusove zavesti. Pravi Antikrist so torej lažni »kristjani«.

Kult črnega sonca: Našemu planetu že tisoče let vlada duhovniški razred temnega sonca. Ta kult nima imena, a nekateri ga – napačno – imenujejo »iluminati«. Ta naziv je napačen, saj se pravi iluminati oz. razsvetljeni ljudje ne bi nikoli tako obnašali. Kult uporablja znanje o človeški psihi in zakonih narave proti nevednim množicam, da bi jih nadzoroval ter zaslužnil in to je razlog, zakaj se imenuje »kult črnega sonca«.

Flavijci in zgodnje krščanstvo: Flavijci so bili vladajoča sekta krvnega rodu kulta temnega sonca, ki je vladala rimskemu imperiju večino njegovega obstoja. Težave z nadzorom nad nekaterimi skupinami ljudi v rimskem imperiju so se pojavile, ko so le-ti začeli pridobivati znanje o nelegitimnosti vladanja in ko so se hoteli osvoboditi. To obdobje je znano kot »kriza tretjega stoletja«. Do te »krize« v človeškem razmišljanju je mnogo stoletij pred tem – v času prebujenja, ki ga je povzročila ponovna obuditev egipčanskih mističnih izročil, ki so jih učili v Aleksandriji – prišlo v Egiptu. Ta mistična izročila so bila duhovno jedro ezoterične krščanske misli. Če bi se taka miselnost med ljudmi oprijela, bi bilo to v nasprotju z željami psihopatskega vladajočega razreda rimskega imperija, ki je zato potreboval načrt, kako ta novi upor v načinu razmišljanja zatreti, preden bi se razširil.

Religija Flavijcev je bila posvečena sončnemu božanstvu Sol Invictus – nepremagljivemu soncu. Pripadniki sončnega kulta so skušali rimski imperij združiti pod skupno državno religijo, tako da so spremenili »problematično« filozofijo zgodnjega krščanstva, da je začela odsevati mite njihovih astroteoloških sončnih bogov. Nadaljevanje tega sončnega božanstva lahko vidimo v zgodbah in značilnostih Dionizija, Horusa, Mitre, Ozirisa, Serapisa, Zaratustre in mnogih drugih.

Vpliv družine Piso: Vplivna družina Piso je iskala rešitve za »krščansko težavo« rimskega imperija že od sredine 1. stoletja naprej, ko so njeni člani položili temelje nove državne religije z namenom, da bi nadzorovali razmišljanje ljudi in še bolj zatrli upor proti »oblasti« vladajočega razreda. Ta religija je bila zasnovana, da bi v ljudi vcepila obljubo o boljšem življenju po smrti, strah pred peklom in mazohistično filozofijo podreditve suženjskega razreda. Flavijske in neoflavijske dinastije so vedele, da če hočejo enkrat za vselej zatreti vedno večji upor v zavesti ljudi, je treba rimski imperij združiti pod takim državnim sistemom verskih prepričanj.

Kršćanstvo: Konstantinstvo: Na koncu se je z izzivom soočil Konstantin »Veliki«. Leta 325 je sklical nicejski koncil, kjer so voditelji takratnih eksoteričnih religij pod prisilo razvili »legalno« religijo, ki je bila primerna za množice in ki jo je potrdil Rim. Na koncilu so si izmislili današnjo novodobno različico krščanstva, kjer je Jezus predstavljen kot božji sin (tako kot Sol Invictus, katerega vlogo je prevzel), in sprejeli cenzurirano besedilo kanoniziranega Svetega pisma, v katerega niso vključili na stotine knjig z duhovnimi in ezoteričnimi informacijami.

Naloga nicejskega koncila je bila uničiti resnico in ljudem posredovati laži. Na koncilu so izločili znanje o duhovnosti, ki jo je vladajoči razred prepovedal. Nekateri od cenzuriranih konceptov so bili omemba reinkarnacije duše, zamisel o povezavi vsakega posameznika s stvarnikom in stvarstvom brez posrednika ter enakost žensk glede pravice učenja duhovnega znanja. Kot da to ne bi bil dovolj velik udarec filozofski misli zgodnjega krščanstva, so Sveto pismo še dodatno pokvarili, tako da so v dokončani kanon dodali popolnoma neresnična »sovražnikova določila«, npr. pismo Rimljanom 13.

Pismo Rimljanom 13 – kanonizacija »oblasti« človeka: »Vsak naj se podreja oblastem, ki so nad njim. Ni je namreč oblasti, ki ne bi bila od [b]oga. In te, ki so, so postavljene od [b]oga. Kdor se torej upira oblasti, se upira [b]ožjemu redu. Tisti, ki se upirajo, pa si bodo nakopali obsodbo. Oblastnikov se namreč ni treba bati, kadar delamo dobro, ampak kadar delamo hudo. Hočeš, da ne bi imel strahu pred oblastjo? Delaj dobro, pa boš imel od nje priznanje. Oblast je namreč [b]ožja služabnica tebi v dobro. Če pa delaš hudo, se boj! Ne nosi namreč meča zastonj; [b]ožja služabnica je, ki se maščuje zavoljo jeze nad tistim, ki počenja hudo. Zato se je treba pokoravati, in sicer ne samo zaradi jeze, marveč tudi zaradi vesti. Saj tudi davke plačujete zato, ker so tisti, ki

jih izterjujejo, [b]ožji izvrševalci. Dajte vsem, kar jim gre: davek, komur davek, pristojbino, komur pristojbina, strah, komur strah, čast, komur čast.« (Rim 13,1-7)

Kako skušajo novodobni »kristjani« pojasniti očitno protislovje v zamisli o »oblasti«, ki je dodeljena človeku, medtem ko zahteva njihova religija, da imajo za edino »oblast« boga? Vse skupaj preprosto ignorirajo.

Astroteologija – nova religija je stara religija: Eksoterično krščansko izročilo temelji na astroteološkem sončnem kultu prastarega sveta – mitih o astroloških telesih v nebesih, ki so obstajali pred krščanstvom (Soncu, Luni, planetih in zvezdah). V novodobni različici ima Jezus vlogo Sonca – junaka oz. odrešenika. Astroteološko različico krščanstva so ustvarili, da bi prave kristjane speljali stran od resnice, zato da ne bi mogli doseči avtentične Kristusove zavesti. To je lažna oblika »krščanstva«, ki jo prakticira večina novodobnih »kristjanov«.

Sonce se že od nekdaj uporablja kot simbol znanja in resnice. V daljni preteklosti je Sonce predstavljalo svetlobo (znanje) stvarnika, ki jo je treba vzeti vase v obliki moralnega znanja (vesti), da bi spodbudili pravilno ravnanje, ki bo v harmoniji z naravnim zakonom (poslušanje vesti). Ta resnična pot k svobodi ni v veri, temveč v znanju. Po drugi strani pa so dogme, prepričanja in vera lastnosti lažne »krščanske« religije, ki je vzniknila iz popačene astroteološke oblike te religije.

Lastnosti prastarih nebesnih kultov so pred tisoči let pripisali vsem večjim religijam. Obstajajo tri velika astrološka telesa: Sonce (vlada dnevu), Luna (vlada noči) ter planeti in zvezde. Krščanstvu so dodelili sončni kult (»božji sin« je v angleščini *Son/Sun of God*); njegov simbol je križ zodiaka in njegov dan čaščenja nedelja (angleško *Sun-day*). Islamu so dodelili Lunin kult; njegov simbol je Luna in njegov dan čaščenja petek (angleška beseda za »petek« (*Friday*) izvira iz nordijskega izročila, kjer se boginja Lune imenuje Freya). Judaizmu so dodelili kult planetov oz. zvezd; njegov simbol je zvezda in njegov dan čaščenja sobota (angleško *Satur(n)-day*).

Cilj vseh lažnih religij je uničiti resnico o naravnem zakonu. Ko človek uporabi dar svobodne volje, da se duhovno uči in raste, lahko svoje ravnanje uskladi z naravnim zakonom. Ljudem privzgojijo eksoterična verska prepričanja, da bi spodkopali njihovo pot odkrivanja duhovnosti. To močno izkrivi razumevanje tega, katero ravnanje je po moralnem zakonu pravilno, saj ne ustvari kaosa, in katero je napačno, saj ustvari za vse kaotične posledice.

Pogled na svet naših vladarjev: Temni okultisti že tisoče let nadzorujejo svet tako, da uporabljajo poglobljeno znanje o okultizmu in naravnem zakonu, in tako, da so za nevedne množice, katerim vladajo, izumili lažne religije. Zelo pomembno je, da poznamo pogled na svet temnih okultistov, saj če hočemo njihovo vladavino končati in postati resnično svobodni, moramo razumeti mentaliteto tistih, ki nas trenutno zaslužnjujejo. Temni okultisti razumejo, da vladajo vesolju duhovni zakoni, ki jih je ustvaril stvarnik, vendar tem moralnim zakonom odkrito nasprotujejo.

Temni okultisti verjamejo, da je veselje zato, ker mu vlada moralni oz. naravni zakon, zapor, saj ne morejo početi, kar bi hoteli, in jo odnesti brez posledic. Ta pogled na svet poosebljajo zgodbe o Antikristu, arhontih, demonih, hudiču, Luciferju, padlih angelih in drugih arhetipih, ki se nočejo zavezati moralnim standardom in ki skušajo nadzorovati stvarstvo tako, da zmanipulirajo ljudi v nevednost, da bi oni lahko postali »bogovi«. Za ta megalomanski in psihopatski vladajoči duhovniški razred so tisti, ki so apatični, nevedni in ki nimajo volje ter poguma, da bi stanje človeštva spremenili, duhovno mrtvi (kar po svoje drži).

Temni okultisti na visoki stopnji, ki vejo, da obstaja in da je v veljavi naravni zakon, razumejo, da ga ne morejo kršiti in jo odnesti brez karmičnih posledic; slednjim se izognejo tako, da dejanj ne izvajajo oni, temveč da ukažejo drugim, naj jih izvedejo namesto njih. Umazano delo zanje opravljajo sužnji pod nadzorom uma oz. pripadniki kulta – ljudje, ki slepo izvršujejo ukaze. Pripadnike kulta s pomočjo nevednosti in strahu zmanipulirajo, da namesto temnih okultistov kršijo moralni zakon. Slednji se tako v veliki meri zaščitijo pred karmičnimi posledicami, medtem ko ljudje, ki slepo izvršujejo ukaze, dobijo levji delež moralne krivde in karmičnega dolga. Nihče, ki slepo izvršuje ukaze, ni pravi kristjan, saj pravi kristjani ne sledijo ukazom, temveč vesti.

Vrh prehranjevalne verige: Globoko za zidovi Vatikana so nekateri največji poznavalci duhovniškega razreda temnih okultistov, ki se v polnosti zavedajo, da je eksoterična religija, ki jo širijo množicam, lažna duhovna doktrina. Ta duhovniški razred temnih okultistov je zakoreninjen v središču vseh »svetih« mest, vključno z Vatikanom, Jeruzalemom in Mekko. Člane duhovniškega razreda povezuje poglobljeno okultirano znanje o delovanju zakonov narave, s katerim manipulirajo z ljudmi, da se podredijo njihovi zahrbtni volji. Namesto da bi to znanje uporabili za transformacijo človeštva, ga uporabljajo za manipulacijo, nadzor, zaslužnjenje in zavojevanje.

Razumevanje okultnega: Beseda »okulten« pride iz latinskega pridevnika *occultus*, ki pomeni skrit/prikrit. Pri okultizmu gre predvsem za proučevanje skritih zakonov narave, torej tistih, ki delujejo v duhovni/duševni/nevidni domeni. Okultizem vsebuje sprejemanje bistveno širšega pogleda na svet, kot ga ima povprečen človek. Okultiste lahko definiramo kot ljudi, ki proučujejo vse zakone narave – tako tiste, ki jih zlahka opazimo, kot tudi tiste, ki jih je težko videti z očmi oz. izmeriti z napravami. Ko okultisti znanost delovanja teh višjih zakonov enkrat poznajo, se morajo odločiti, ali bodo delovali v harmoniji z njimi in pomagali ustvariti red, svetlobo in svobodo ali pa bodo delovali v nasprotju z njimi in združili moči s silami kaosa in teme.

Pravi kristjani se ne izogibajo proučevanju okultizma. Ko okultno znanje enkrat imamo, razumemo delovanje univerzalnega moralnega zakona in se lahko izognemo ustvarjanju kaosa in trpljenja v našem življenju in v svetu. Okultizem je znanost, ki temelji na znanju, torej ne gre za religijo ali sistem prepričanj. Kdor ne razume naravnega zakona, ki je del proučevanja okultizma, se ne more imeti za prebujenega. Razumeti naravni zakon pomeni razumeti, da sta prav in narobe

del inteligence stvarstva. Obstoj okultnih zakonov in razumevanje njihovega delovanja je osnova prave moralnosti.

Naravni zakon določa posledice človekovega ravnanja, tako pozitivne kot negativne. Poznavanje delovanja univerzalnih moralnih zakonov nam omogoča, da prevzamemo nadzor nad posledicami, ki jih doživljamo kot rezultat dejanj. Imamo svobodno voljo, da se odločimo za določeno ravnanje, ne moremo pa se izolirati od njegovih posledic. Ravnanje vedno prinese posledice in človeštvo izkuša posledice ravnanja celotnega človeštva. To znanje hočejo temni okultisti uničiti. Manipulatorji izkoriščajo ljudi, da izvršujejo njihove zle ukaze, vendar se slednji karmičnim posledicam ne bodo izognili, saj so dejanje izvedli in so zato odgovorni za nastalo škodo. To je razlog, zakaj bi morali proučevati okultirane duhovne zakone – ker gre za znanje, ki ga uporablja naš sovražnik, da nas zavojuje, in istočasno za edino znanje, ki nas bo osvobodilo suženjstva. Ljudje, ki ne razumejo okultizma, niso resnično prebujeni in zagotovo ne pravi kristjani.

Primarni razlog, ki ljudem preprečuje, da bi se prebudili, je pomanjkanje razumevanja okultizma in lažnim »kristjanom« manjka isti dejavnik pravega duhovnega prebujenja. Razumeti je treba, da so temni okultisti prastari psihologi, ki uporabljajo znanje o človeški psihi proti ljudem, ki ne vejo, kako um deluje. Ljudje moramo pridobiti to isto okultirano znanje o človeški psihi in o tem, kako je z njo mogoče manipulirati. Edino, kar lahko strani izenači, je, da to znanje deokultiramo, tako da lahko do njegovega razumevanja pride vsak.

Prastari družbeni inženirji, ki so zasnovali sistem suženjstva za cel svet, so isti duhovniški razred, kot je izumil lažne eksoterične religije. Gre za isti duhovniški razred, kot je izumil pretekle in sedanje medije, s katerimi izvaja nadzor uma nad naivno in nevedno populacijo. Kulturne eksoterične religije in mediji bodo naredili vse, kar je v njihovi moči, da bi ljudi odvrnili od proučevanja okultizma.

Vest – edina pot do svobode: Vladajoči razred temnih okultistov je ljudem dal eksoterične religije, da ne bi prišli do jedra ezoteričnih duhovnih resnic o naravnem zakonu. Okultisti vejo, da bo prikrievanje naravnega zakona človeštvo za vedno obdržalo v suženjstvu in vladajočemu razredu omogočalo nadzor. Zakon svobode pravi, da če se v družbi poveča moralnost, se poveča tudi svoboda, in da če se moralnost zmanjša, se zmanjša tudi svoboda.

To je razlog, zakaj se edini recept za svobodo, ki ga je Jezus dal, glasi: »Spoznajte resnico.« S tem je mislil resnico o suverenosti posameznika; resnico o tem, da je zamisel o zemeljski »oblasti« nelegitimna, in resnico o razliki med pravilnim (ravnanje, s katerim drugim živim bitjem, njihovim pravicam ali lastnini ne naredimo škode) in napačnim ravnanjem (ravnanje, s katerim drugim živim bitjem, njihovim pravicam ali lastnini naredimo škodo). To znanje sestavlja vest in je edina stvar, ki lahko človeštvo osvobodi.

Višji moralni standard: Temelj pravega krščanstva je moralno prizadevanje, ki ga uteleša zlato pravilo, ki pravi, naj z drugimi ravnamo tako, kot hočemo, da bi drugi ravnali z nami, in naj ne kršimo pravic drugih, tako kot nočemo, da bi drugi kršili naše pravice. Za ljudi, ki skušajo živeti v skladu z zlatim pravilom, predstavlja to višjo stopnjo zavesti.

Budizem in »new« age: Tako kot obstaja lažno »krščanstvo«, obstajajo tudi degradirane oblike budizma, ki skušajo v ljudi vcepiti psevdoduhovno sporočilo, naj sprejmejo vse, vključno s krivicami, suženjstvom in zlom. Verska prepričanja gibanja »new« age so spremenjena in izkrivljena oblika budizma. Razsvetljenja in miru na svetu žal ni mogoče doseči z meditacijo. Ta »budizem« zgolj v imenu je oblika psihološkega vojskovanja, ki naredi ljudi neaktivne opazovalce in jim preprečuje, da bi v resničnem svetu ukrepali proti tistim, ki povzročajo zlo in kršijo naravne pravice ter suverenost drugih ljudi.

Zatiranje gnostikov: Filozofija, na kateri temelji ezoterično krščanstvo, je več tisoč let starejša od pripovedi o Jezusu. Gnosticizem (izraz pride iz grščine in pomeni imeti znanje) je bil v 1. in 2. stoletju verski sistem, katerega privrženci so napisali in prakticirali predkrščansko obliko filozofije, ki jo je Jezus proučeval in učil. Da so zagotovili, da se potencialna transformativna moč gnosticizma v rimskem imperiju ni oprijela in ogrozila moči vladajočega razreda, so morali temni okultisti in Cerkev zgodnje eksoterično krščanstvo očistiti takega ezoteričnega znanja.

Besedila iz Nag Hammadija in druga gnostična besedila, kot je *Pistis Sophia*, vsebujejo zamisli, za katere vladarji tistega časa niso hoteli, da bi se razširile. Med njimi so:

- Zavedanje »nevidnega« sveta, ki vključuje obstoj kozmičnega moralnega zakona, ki določa posledice ravnanja, za katerega se odločimo na podlagi svobodne volje (torej zavedanje naravnega zakona).
- Razkritje vladavine tistih, ki jih gnostiki imenujejo »arhonti« (gospodarji oz. vladajoči razred na Zemlji).
- Zavračanje lažne arhontske »oblasti« v zameno za pravo oblast univerzalnega moralnega zakona stvarnika.
- Koncept prave duhovnosti, kar pomeni, da se zbudimo iz zemeljskih iluzij, ki jih je ustvarilo nemoralno, nepravilno in neracionalno razmišljanje.
- Karmične posledice številnih preteklih življenj.
- Obstoj treh različnih skupin človeških duš: ljudi, ki se istovetijo z materializmom in osnovnimi nagoni, so duhovno nezavedni in jih je nemogoče ali zelo težko prebuditi; ljudi, ki imajo določeno mero duhovne zavesti in jih je s trdom mogoče prebuditi; duhovno prebujene ljudi z visoko stopnjo zavesti, ki so tukaj, da postanejo učitelji duhovnega znanja.

Genocid nad Albižani: Čiščenje »neugodnega« duhovnega znanja ni bilo omejeno le na zgodnjo Cerkev. Večina ljudi je slišala za »krščanske« križarske vojne v srednjem veku. Te vojaške akcije so vključevale zloglasno albižansko križarsko vojno na začetku 13. stoletja. Šlo je za dvajsetleten boj, ki ga je začel papež Inocenc III., da bi uničil katare v pokrajini Languedoc v južni Franciji. Katari so bili skrajno asketska sekta, ki je učila proti zamisli »oblasti« katerekoli posvetne institucije, zlasti Cerkve ali države.

Ateisti: Biti ateist v splošnem pomeni, da človek verjame, da bog/stvarnik/višja sila ne obstaja. Ateisti zavračajo obstoj duhovne domene in verjamejo, da duhovni zakoni, ki določajo ravnanje, ne obstajajo ter da vladajo vesolju zgolj fizični zakoni, ki so se pojavili iz nič in ki nimajo namena. Prav tako verjamejo, da je vesolje naključen ter kaotičen kraj in da mora človek vzpostaviti red nad drugimi ljudmi ter nadvlado nad naravo. Ateisti imajo eksistencialen in materialističen pogled na svet, v skladu s katerim obstaja le fizični svet, ne pa tudi zavest onkraj življenja na Zemlji.

Pa vendar so skoraj vsi ateisti pripadniki religije, saj častijo najnevarnejšo religijo na svetu – vlado – ki temelji na nasilju in prisili. Prav tako častijo lažno (uradno) »znanost«, torej s strani države financirano »znanost«. Miselnost ateistov predstavlja smrt skrbi (za nekaj). V skladu z njihovim pogledom na svet obstaja zelo malo motivacije za izboljšanje zavesti oz. moralnosti in nič motivacije za to, da bi končali človeško suženjstvo z imenom »vlada«. Ateizem je bil vedno pot v duhovno smrt, zato vlade in vladajoči razred obožujejo, ko okuži um množic. To je razlog, zakaj je ateistom še vedno prepovedan študij katerekoli šole mističnih izročil na svetu.

Za šole mističnih izročil so bili ateisti popolnoma nesposobni spoznati resnico o naravnem zakonu in njegovem delovanju. Ateisti ne sprejemajo dejstva, da so podvrženi univerzalnemu duhovnim zakonom, saj zanikajo obstoj stvarnika teh zakonov; verjamejo, da je najvišja sila v stvarstvu človek, zato so jih imele vse ezoterične filozofske šole v zgodovini za neučljive.

Ateistični »anarhisti« pogosto uporabljajo slogan »Brez bogov, brez gospodarjev«, kar nakazuje, da univerzalni naravni zakoni, ki določajo moralnost, ne obstajajo. Prave moralnosti ne moremo doumeti brez pravilnega razumevanja naravnega zakona, njegovega delovanja in tega, da obstaja višja sila od človeka. Ateisti in drugi, ki živijo v taki duhovni nevednosti, vodijo svet v še večji kaos.

Lažni »kristjani« ne vejo, kaj je satanizem: Temni okultisti, ki nadzorujejo svet, manipulirajo z množicami tako, da jim dajo razvodenelo različico lastne mentalitete in religije. To je najboljši način, da se ljudje med sabo prepirajo in eden drugega slabijo, zaradi česar jih je lažje nadzorovati in jim vladati. Če hočemo razumeti pravo krščanstvo, moramo razumeti njegovo polarno nasprotje – satanizem. Lažni »kristjani« zavračajo razumevanje pravega satanizma, avtentični kristjani pa imajo znanje o okultizmu in ločijo med svetlim in temnim okultizmom glede na to, kako je znanje uporabljeno.

Satanizem je prastara okultna svetovna religija, katere ideološko bistvo je, da je treba znanje o človeški psihi in zakonih vesolja okultirati (skriti) ter ga zadržati v ozkih krogih ljudi. Dosti bolj natančna predstava je, da so satanisti (in temni okultisti nasploh) prastari psihologi, ki imajo in uporabljajo skrito znanje na način, da izkoriščajo tiste, ki tega znanja nimajo. Vera v hudiča kot antropomorfno božanstvo (namesto način življenja in »vrednote«, ki jih vodi ego) je napačna predstava, ki vodi k pomanjkanju razumevanja agende, manipulacij in nadzora pravega satanizma ter k nesposobnosti prepoznavanja pravega sovražnika.

Simboliko krščanskega hudiča uporabljajo v satanizmu iz dveh razlogov: prvi je, ker hočejo ljudi zmesti, da razumejo satanizem kot zgolj še eno nenavadno versko prepričanje, ki temelji na tradicionalnemu krščanskemu sistemu prepričanj; drugi razlog je, ker hočejo satanisti sebe povezati z involucijo – silo, ki nasprotuje oz. zavira pravo evolucijo zavesti, tako da ustvarja nasprotja med mislimi, čustvi in dejanji. Angleška beseda za »hudiča« (*Satan*) pride iz hebrejščine in pomeni nasprotnik/sovražnik. Cilj satanizma je nasprotovati resničnemu redu naravnega zakona.

Lažni »kristjani« nimajo vesti: Vest pomeni imeti znanje o razliki med pravilnim in napačnim ravnanjem. Vest ni ravnanje samo po sebi kot tudi ne želja ali namen, da bi naredili tisto, kar je prav. Zaradi te napačne predstave mnogo ljudi misli, da imajo vest, medtem ko je v resnici nimajo. Nekdo ima lahko še tako željo ali namen, da bi naredil tisto, kar je prav, vendar če nima znanja, pri tem ne bo uspešen.

Poznati in živeti moralni zakon je nekaj drugega kot to hoteti in to je razlog, zakaj večina ljudi ne ve, kaj pomeni biti resnično dober človek. Če hočemo razviti vest, moramo vase integrirati objektivno znanje o razliki med pravilnim in napačnim ravnanjem. Žal ima večina novodobnih »kristjanov« popolnoma izkrivljeno razumevanje vesti, od kje pride in kako ji prisluhniti.

Angleška beseda za »vest« (*conscience*) pride iz latinskega glagola *consciere*, ki pomeni dobro/ v celoti poznati. Beseda *consciere* pride iz latinskega predloga *con*, ki pomeni skupaj, in latinskega glagola *sciere*, ki pomeni vedeti/razumeti; »vest« tako pomeni vedeti skupaj oz. imeti zdravo kmečko pamet. Če bi vsi imeli osnovno znanje vesti, bi lahko na Zemlji razvili razumevanje moralnosti, kjer bi vsak razumel, kaj je pravilno in kaj napačno. A to predstavlja za človeštvo kamen spotike, saj nima zdrave kmečke pameti vesti in po celem svetu prisoten sistem kraje, nasilja ter prisile je zgrajen na nevednosti glede tega. Naravni zakon ni napredno duhovno znanje, temveč osnova duhovnosti. Edini način za olajšanje trpljenja, ki si ga je človeštvo povzročilo samo, je, da se seznanimo z znanjem vesti ter da svoje obnašanje uskladimo z njim.

Prava moralnost proti poljubni »moralnosti«: Nemoralno ravnanje je po definiciji nasilno in prisilno ravnanje, s katerim naredimo škodo življenju, pravicam ali lastnini drugega človeka. Ravnanje, s katerim ne kršimo pravic drugih ljudi ali drugim čutečim bitjem ne naredimo škode,

je pravilno. Dejanski prekrški naravnega zakona so kršitve pravic z neko obliko kraje: umor, napad, posilstvo, kraja premoženja, motenje posesti in prisila. Lažni »kristjani« nočejo sprejeti takega standarda za tisto, kar se jim zdi »napačno«, in bodo ravnanju, ki se jim zdi neprimerno, skušali pripisati svojo predstavo o »moralnosti«, potem pa bodo tako ravnanje nepravilno označili za »napačno« ali »nemoralno« samo zato, ker jim ni všeč ali ker ga ne odobravajo. Najhujše pri tem je, da skoraj vedno hočejo, da vlada njihove odločitve nasilno vsili še vsem ostalim. Verjamejo, da lahko Cerkev določi, da so pregrehe »grehi«, in da lahko država določi, da so »kazniva dejanja«. Taka poljubna »moralnost« je sila moralnega relativizma, ki uničuje svobodo. To v Genezi pomeni jesti z drevesa spoznanja dobrega in hudega – da človek ne odkrije, kaj je pravilno in kaj napačno, temveč da o tem presoja sam na podlagi lastnih kapric (kar je definicija satanizma).

Uporaba presoje: Pravi kristjani uporabljajo presojo, medtem ko je lažni ne. Človek mora verjeti le, da resnica obstaja in da jo je mogoče spoznati. Pravi kristjani proučujejo in pridobivajo znanje, ki je potrebno, da lahko ločijo resnico od neresnic; prav tako uporabljajo duhovno presojo, ne da bi se pri tem zanašali na posvetno vladajočo »oblast«, da bi jim povedala, kaj je pravilno, še zlasti ne na Cerkev ali državo.

Zamisel, da o napačnem in škodljivem ravnanju ne bi smeli presojati, je zgrešena. To je točno tisto, kar nas je pahnilo v kaos in suženjstvo, ki predstavljata trenutno stanje človeštva. »Ne sodite, da ne boste sojeni!« je svarilo, naj na podlagi lastnih kapric ne presojamo o tem, kaj je pravilno ravnanje in kaj napačno; zgornji citat ne pomeni, da smo tiho in da drugih ne opozorimo, da se obnašajo nasilno, nemoralno ali prisilno.

Prava duhovnost izvira iz svobode: Pravi kristjani poznajo vzroke, ki so pripeljali v trenutno stanje človeštva, in univerzalni zakon svobode – da sta svoboda in moralnost premo sorazmerni. Avtentični kristjani razumejo, da je svoboda naravna pravica, ki jo dobimo od stvarstva, ter da sta svoboda in duhovnost neločljivo povezani. Svoboda je cilj in namen prave duhovnosti. Gibanje »new« age in lažni »kristjani« stalno zaničujejo vlogo svobode in znanja. Znanje je temelj moralnosti, ki je ključna za svobodo. Ko se začne znanje poniževati in prepričanja povzdigovati, to vodi v degradacijo moralnosti in posledično svobode. Eksoterične religije so nam dali zato, da bi nas odvrnili od znanja, ki nas lahko resnično osvobodi. Pravi kristjani se zavedajo, da je cilj prave duhovnosti svoboda – duhovna svoboda, umska svoboda in fizična svoboda.

Iluzija služenja dvema gospodarjema: Lažni »kristjani« v resnici služijo religijama denarja in »oblasti«. Mnogo ljudi, ki se imajo za »kristjane«, služi denarju in »oblasti« bistveno bolj zvesto kot pa bogu in sporočilu Jezusa. Največje protislovje je, da človek verjame, da so človeški zakoni enakovredni božjim ali da jih določajo božji zakoni. Gre za kognitivno disonanco in pomembno značilnost lažnih avtoritarnih »kristjanov«. »Kristjani«, ki častijo mamona, niso nič boljši, saj v

svojem izkrivljenem sistemu prepričanj postavljajo svojega boga – denar – bistveno višje od boga stvarstva. Ker je služenje dvema gospodarjema v eksoteričnem »krščanstvu« tako razširjeno, ne boste slišali, da bi »krščanski« duhovniki spregovorili npr. proti obrestim ali vojnam, saj bi to nasprotovalo njihovim pravim religijam in ogrozilo njihov status izvzetosti od plačila davka. Z besedami apostola Mateja: »Nihče ne more služiti dvema gospodarjema: ali bo enega sovražil in drugega ljubil, ali pa se bo enega držal in drugega zaničeval. Ne morete služiti [b]ogu in mamonu.« (Mt 6,24)

»Vlada« je kult in evfemizem za suženjstvo: Pravi kristjani vejo, da imamo vsi enake pravice, nihče jih nima več ali manj. Ker pravic ne more ustvariti človek, temveč jih dobimo ob rojstvu od stvarnika, ne more človek ali skupina ljudi pravic komurkoli dati ali mu jih odvzeti. Pravi kristjani razumejo, da je »oblast«, dodeljena ljudem, iluzorna, nelegitimna in nemoralna ter da je »vlada« evfemizem za suženjstvo, saj temelji na nasilju in prisili. »Vlada« pa ni le evfemizem za suženjstvo, temveč tudi religija in kult. Kult je religija, ki predstavlja nevarnost za pravice, svoboščine in življenja ljudi, ki niso njegovi pripadniki.

naravni zakon:	človeški zakoni:
temelji na načelih in resnici (je del stvarstva)	temeljijo na dogmatskih prepričanjih (so konstrukt uma)
z njim se uskladimo zaradi védenja in razumevanja	držimo se jih zaradi strahu pred kaznijo, ki sledi, če jih kršimo
je univerzalen (vseprisoten)	se razlikujejo glede na lokacijo na podlagi kapric »zakonodajalcev« (moralni relativizem)
je večen in nespremenljiv	se spreminjajo s časom na podlagi kapric »zakonodajalcev« (moralni relativizem)

Večina t. i. »kristjanov« ne razume, da je suženjstvo neločljivo povezano s sistemom »oblasti« vlade. Taki ljudje so avtoritarni »kristjani«. Nasedli so satanistični zamisli iz Svetega pisma, da je vlada »določena od boga«. Lažni »kristjani« ne razumejo, da je »oblast« iluzija obolele psihe, ki temelji na nasilju ter na zmotnemu dogmatskemu prepričanju, da so nekateri ljudje gospodarji, ki imajo »moralno pravico« dajati ukaze (»zakone«), in drugi sužnji, ki imajo »moralno dolžnost« te ukaze ubogati. Ne vidijo, da bog stvarstva ne bi odobral ali ustvaril vlade, saj hoče svobodo za vse ljudi.

Pravi kristjani so lahko samo anarhisti: Beseda »anarhija« pride iz grške predpone *an*, ki pomeni brez, in grškega samostalnika *archon*, ki pomeni vladar; »anarhija« tako pomeni stanje brez (zunanjih) vladarjev oz. gospodarjev, ne brez pravil, saj je naravni zakon vedno v veljavi. Če ni (zunanjih) vladarjev, ni sužnjev, torej so ljudje svobodni. Pravi kristjani so lahko samo anarhisti.

Pravi anarhisti zavračajo »oblast« človeka in vlade ter koncept posrednika med bogom in človekom, prevzemajo odgovornost za svoja dejanja in se uskladijo s služenjem višji sili – naravnemu zakonu stvarstva, od kjer izhajajo vse naravne pravice. Po drugi strani pa niso vsi anarhisti pravi kristjani – za to sta namreč potrebna tako zavračanje »oblasti« človeka kot tudi življenje v skladu z moralnostjo naravnega zakona.

»Kristjani« za denar: »Kristjani« za denar verjamejo, da ljudje pridobijo bogastvo in živijo ekstravagantno zato, ker so si na nek način pridobili božjo naklonjenost. Vladajoči razred temnih okultistov v ozadju eksoteričnih religij je izumil ta degenerirani sistem prepričanj, da bi ljudi prepričal, da so kopičenje stvari, neusmiljenost in pohlep moralni. Obstajajo »krščanski« duhovniki, ki to pridigajo in ljudem govorijo, da gre za »krščansko« prizadevanje, če hočejo postati kot multimilijarderska elita, ki se niti malo ne zavzema za pomoč drugim. Pravi kristjani vejo, da nima razsvetljenje nič opraviti z zasledovanjem blaženosti, pohlepa ali udobja v svetu, ki je poln trpljenja. Če sledimo lastnim užitek in ne naredimo nič, da bi moralno izobrazili druge, poosebljamo satanistično mentaliteto. Pravi kristjani vejo, da imajo moralno dolžnost, da skrbijo za to, kar je na svetu narobe; da ukrepajo in da ga spremenijo na bolje. V Svetem pismu piše: »Laže gre namreč kamela skozi šivankino uho, kakor bogataš pride v [b]ožje kraljestvo.« (Lk 18,25)

»Kristjani« za odrešitev: »Kristjani« za odrešitev verjamejo, da se je mogoče odrešiti le s pomočjo vere, tako da sprejmemo Jezusa kot odrešenika, ki je »umrl za naše grehe«. Pri takem smešnem »duhovnem« pogledu na svet postanejo dejanja in dobra dela nesmiselna, saj je vse, kar je potrebno za odrešitev, določeno prepričanje. Pravi kristjani imajo dovolj skrbi, da z dejanji v svetu ustvarijo spremembe. Če se hočemo rešiti suženjstva, ki smo si ga povzročili sami, moramo poznati razliko med pravilnim in napačnim ravnanjem in potem to znanje uporabiti v praksi. Namesto da imamo Jezusa za nekoga, ki ga je treba častiti in vanj verjeti kot v odrešenika, bi bilo bolje, če bi pogledali, kaj nam je povedal glede tega, kako živeti, saj nas to lahko dejansko reši suženjstva in uničenja.

»Krščanski« socializem: Konec 20. in začetek 21. stoletja se je pojavil skrb zbujajoč trend »krščanskega« socializma, ki je še ena nevarna oblika lažnega »krščanstva«. Človek ne more biti kristjan in podpirati socializma, saj pomeni socializem prerazporeditev bogastva s pomočjo nasilja in prisile vlade. Socialistični »kristjani« nimajo niti znanja o naravnem zakonu niti se tega zakona ne držijo. Gre za očitno kulturno-marksistično infiltracijo novodobnega eksoteričnega krščanstva, ki je žal vedno bolj priljubljeno.

Predeterminizem: V skladu s »krščansko« doktrino predeterminizma naj bi bila prihodnost že zapisana in naj bi se zgodila na določen način, ker naj bi tako hotel bog. Ljudje, ki se držijo te lažne

doktrine, verjamejo, da stanja na Zemlji nima smisla spreminjati, saj naj bi bilo vse, vključno z izidom, že vnaprej določeno. Gre za še eno obliko »duhovnosti« mirovanja, ki preprečuje, da bi ljudje ravnali pravilno ter ustvarili pozitivne spremembe in točno to je razlog, zakaj so ta lažni »krščanski« sistem prepričanj uvedli.

Razkol pogleda na svet:

naključnost:	determinizem:
vesolje je nesreča	vse nadzoruje bog
stvarnik ne obstaja, narava je mrtva in v njej ni višje inteligence	vsi dogodki so vnaprej določeni
naravni zakon ne obstaja	svobodna volja ne obstaja
namen obstoja je, da nadaljuje obstoj	ker vse nadzoruje bog, spremembe niso mogoče in dejanja niso smiselna
značilnost ateizma, lažne (uradne) »znanosti«, totalitarizma in mišljenja kot gospodar	značilnost verskega ekstremizma in mišljenja kot suženj

Resnica je v sredini: v stvarstvu obstaja tako deterministična komponenta (naravni zakon) kot tudi naključnostna komponenta (svobodna volja).

Živeti za onostranstvo: Mnogo lažnih »kristjanov« verjame, da tega sveta ni vredno spreminjati in živijo le za obljubo nagrade v onostranstvu v nebesih z bogom. To je še eno prepričanje, ki so ga v zgodnje krščanstvo vstavili, da so ljudi, ki bi v svetu lahko ustvarili pozitivne spremembe, prepričali v nedejavnost.

Zemlja kot »kraljestvo hudiča«: Še ena predstava lažnega »krščanstva«, ki uničuje pozitivne spremembe v svetu, je zamisel, da živimo v kraljestvu hudiča in ne v kraljestvu svobodne volje. Ta zamisel ljudi prepriča v to, da nimajo moči, da so nesposobni in da naj se zavestno uklonijo ter predajo svoje pravice. Nekateri sekte lažnega »krščanstva« pozdravljajo uničenje družbe in okolja, saj verjamejo, da prihaja napovedani biblični konec časov in da onkraj njega vernike v posmrtno življenje čaka odrešitev. Pravi kristjani zavračajo ta trapasti pogled na svet in so si privzgojili ključni pomen tako svobodne volje kot tudi osebne odgovornosti.

»Sveto« olje in individualna suverenost: Jezus je znan kot zdravitelj, ki je delal čudeže. Čudeže naj bi delal tako, da je ozdravljaj »neozdravljive« bolezni, celo ljudi na robu smrti. Na dan prihajajo

dokazi, da je Jezus zelo verjetno zdravil in delal čudeže s konopljinim oljem. Bilo bi popolnoma logično, da je Jezus zdravil s konopljo, glede na to, kaj danes vemo o tej rastlini, s katero je mogoče pozdraviti nešteto bolezni.

Trenutno se konoplja uporablja za zdravljenje 700 zdravstvenih težav in to brez stranskih učinkov zdravil. Zamislite si, kako bi bilo, če bi lahko zdravniki svobodno izdajali to zdravilo, brez da bi jim grozili z zaporom zaradi lažne doktrine človeških zakonov. Človek začne razumeti čudežnost te rastline, ko vidi, da pozdravi vse vrste raka, ali ko vidi otroka, ki trpi za napadi, kako ponovno normalno zaživi po zgolj enem odmerku konopljinega olja. Pravi kristjani podpirajo pravico individualne suverenosti in pravico, da s svojo zavestjo počnemo karkoli, če s tem ne delamo škode drugim. Pravi kristjani ravno tako podpirajo in branijo pravico bolnih ljudi, da uporabljajo rastlino, ki jo je bog ustvaril zato, da olajša in konča trpljenje.

Jaz sem »odrešen« in to je vse, kar je pomembno: Lažni »kristjani« verjamejo, da so, dokler jim gre v življenju dobro in dokler sprejemajo Jezusa, »duhovno popolni« ter »odrešeni« in da je to vse, kar je pomembno, za ostale pa jim je vseeno. To ni smisel krščanstva kot tudi ne katerekoli druge oblike duhovnosti. Prava duhovnost vključuje skrb zase in izboljšanje sebe, vendar ravno tako prepozna zakon enega, torej da smo vsi med sabo povezani in da če trpi eden, trpimo vsi. Imamo odgovornost, da pomagamo drugim postati zavedni, tako da jim posredujemo znanje, ki smo ga pridobili, da bo lahko vsak delal v smeri duhovnega izboljšanja in ozdravljenja.

Proti komu se je Jezus boril: Tri posvetne dinamike, proti katerim se je Jezus boril, so nesveta trojica religije, denarja in vlade. Oporekal je farizejem in saducejem, uveljavljenima duhovniškima redoma tistega časa. Ni se strinjal z obrestmi menjalcev denarja v templju, ki so predstavljali uveljavljeni finančni red tistega časa. In seveda ga je na ukaz denarnih in verskih sil obsodila in križala rimska vlada. Ta primer, o katerem lažni »kristjani« ne govorijo, kaže, kje je resnična moč nadzornega sistema.

Nesveta trojica:

- religija (oče): nadzor misli; ohranja nevednost s slepo vero; temelji na prepričanjih, ne na iskanju resnice; nadzorujejo jo temni okultisti; religija je jedro vseh oblik nadzora uma; osnova »starega« svetovnega »reda« suženjstva
- denar (mati): nadzor čustev; ohranja apatijo do resnice; nov bog, kateremu ljudje popolnoma posvečajo energijo, pozornost in skrb; največja religija; osnova »novega« svetovnega »reda« suženjstva
- vlada (otrok): nadzor telesa; ohranja boječnost; temelji na zmotnem prepričanju v »oblast«; nasilen izvršitelj za očeta (temne okultiste) in mater (banksterje); »novi« svetovni »red« suženjstva

Kristusa je umorila policija: Za smrt Jezusa Kristusa je bila odgovorna policija rimskega imperija. Centurioni, ki so bili takrat rimski policisti in vojaki, so Jezusa ubili s tem, ko so slepo izvršili ukaze farizejev in saducejev, ki so tajno sodelovali z menjalci denarja in rimsko vlado. Pokornost državi je lažna doktrina, v katero neavtentični »kristjani« verjamejo še danes, čeprav se je Kristus celo življenje boril proti državnim agentom organov pregona in čeprav so ga ti na koncu umorili.

Policija z nasiljem ovira Kristusovo delo: Vlada je ponekod v ZDA prepovedala hraniti brezdomce in »kristjani« so glede tega tiho in ne naredijo nič; v nekaterih mestih je brezdomstvo celo nelegalno. Ljudje samooklicanih »moralnih« religij ne storijo nič, medtem ko Kristusovo delo uničujejo nemoralni izmečki, ki slepo izvršujejo ukaze.

Institucionalna pedofilija: Pedofilski duhovniki po svetu predstavljajo veliko krizo. Širša »krščanska« skupnost ne verjame, da je ta sistemski problem epidemičen in noče preiskovati ter preganjati zločincev. Sodbo prelaga na skorumpirani Vatikan, kjer je pedofilija razbohotena, in na policijo, ki ima zgodovino ščitenja pedofilije ter celo sodelovanja v njej.

Instituciji Cerkve in države, ki tajno sodelujeta z organiziranimi kriminalnimi združbami, omogočata in prispevata k pedofiliji ter ščitita zločinske pedofile. Vsak evro, ki ga ljudje dajo v pušico, financira to nesveto korupcijo. Cerkev potem te parazite seli iz ene župnije v drugo, da bi prikrila njihove zločine, žrtvam pa plača, da ostanejo tiho. Družine, ki sprejmejo plačilo, so ravno tako gnile kot tisti, ki te grozote izvajajo.

Kaj pomeni nastaviti drugo lice: Prvotni pomen prispodobe o nastavljanju drugega lica je bil, da prinašamo ljudem, za katere nam je mar, resnico znova in znova, čeprav nas pri tem zavračajo ali nas imajo za norca. Pomen prispodobe je, da je treba to vrsto zavračanja sporočila resnice prenesti, da lahko zasejemo seme, ki bo v drugih morda vzkliko do točke, ko se bodo zbudili in spoznali, kaj jih učimo. Po drugi strani pa lažni »kristjani« učijo, da bi morali ljudem brezpogojno odpustiti, tudi če svojih dejanj ne obžalujejo.

Pravo odpuščanje ne pomeni, da ljudem v nedogled oproščamo zavestno napačno ravnanje. To je v najboljšem primeru naivnost in v najslabšem primeru sodelovanje z zlom. Obstaja namreč razlika med pravim odpuščanjem in med tem, da sprostimo jezo ali da sprejmemo, da nasilnega ravnanja ni mogoče popraviti. Pravo odpuščanje je dvosmeren proces in vključuje kesanje tistega, ki je ravnal napačno, in našo pripravljenost, da o tem ravnanju povemo resnico, potem pa mora človek z njim nehati. Tako se začneta prava odpuščanje in sprava.

Pacifizem: Pacifizem je najbolj nedopustna ideologija sovraštva do sebe. Jezus ni bil pacifist. Pacifist je nekdo, ki nikoli pod nobenim pogojem ne uporabi sile, da bi ubranil sebe ali druge. Ta

ideologija tlakuje pot suženjstvu in podreditvi volji psihopatov, ki kršijo naše pravice in suverenost. Pacifisti ne razumejo razlike med nasiljem, tj. napačnim in prisilnim ravnanjem, in med uporabo sile za samoobrambo, kar je naša pravica in žal velikokrat potrebno za ohranitev življenja in pravic pred tistimi, ki nam hočejo škodovati oz. kršiti naše pravice. Pacifizem ni nič drugega kot evfemizem za mentaliteto žrtve.

Pravi kristjani ne trdijo, da so pacifisti. Pacifisti dovolijo, da po svetu pustošijo vse oblike zla. Rek iz Nove zaveze, da ljubi svoje sovražnike, je treba razumeti na duhovni ravni. »Ljubiti svoje sovražnike« pomeni razumeti, kako uničen mora nekdo biti na ravni duše, da izvaja zla dejanja. Rek ne pomeni, da drugim dovolimo delati zlo oz. da jih ne kaznujemo. To lepo ponazarja sledeči citat iz Svetega pisma: »Ne mislite, da sem prišel zato, da prinesem mir na [Z]emljo; nisem prišel, da prinesem mir, ampak meč. Prišel sem, da ločim človeka od njegovega očeta, hčer od njene matere, snaho od njene tašče; in človekovi sovražniki bodo njegovi domači. Kdor ima rajši očeta ali mater kakor mene, ni mene vreden; in kdor ima rajši sina ali hčer kakor mene, ni mene vreden.« (Mt 10,34)

Upravičen upor: Jezus je zagovarjal upor proti lažni »oblasti« in morda celo oborožen spopad v podporo resnici. Obstaja namreč upravičen upor – oblika samoobrambe, s katero zaščitimo individualno suverenost pred lažnimi trditvami o »oblasti« in vladi. Zgodnji kristjani so se borili proti rimski vladi in so bili, podobno kot milica, stalno v stanju pripravljenosti. Tudi Jezus je svojim zgodnjim privrženecem rekel, naj bodo v stalni pripravljenosti. V Novi zavezi piše, kako pomembno se je Jezusu zdelo posedovanje rimskega vojaškega meča, saj je svojim učencem rekel, da naj, če zanj nimajo dovolj denarja, prodajo suknjo, kar potrjuje sledeči citat iz Svetega pisma: »Rekel jim je: 'Kdor ima denarnico, naj jo zdaj vzame, prav tako tudi torbo; in kdor nima meča, naj proda svojo suknjo in si ga kupi.'« (Lk 22,36) Tukaj ne gre za preneseni pomen, kot trdijo lažni »kristjani«, temveč za dobesednega. Isto danes velja za posedovanje orožja.

Spremenimo, kar je treba, in sprejmimo, česar ni mogoče spremeniti: Ljudje mislijo, da jih »sprejemanje Kristusa« v lažnem »krščanstvu« čudežno odveže grehov, brez da bi spremenili um, srce in obnašanje ali pridobili znanje o tem, kaj pomeni biti kot Kristus (kar je smisel pravega krščanstva). Vso odgovornost eksternalizirajo in preložijo na lik Jezusa, ki je »umrl za naše grehe«, da bi nas razbremenil odgovornosti za vedno slabše pogoje sveta okrog nas. Ta lažna »krščanska« dogma je največji izgovor in ovira na poti k pozitivnim spremembam na vseh ravneh.

Ljudje moramo sprejeti, česar ne moremo spremeniti (naravni zakon), in z močjo volje spremeniti, česar ne moremo sprejeti (suženjstva, krivic). Čeprav je trenutno stanje človeštva suženjstvo, je to stanje mogoče in ga je treba spremeniti; po drugi strani pa zakonov narave ni mogoče spremeniti. Ljudje zaenkrat nočejo, da bi se stanje človeštva spremenilo, saj še naprej ignorirajo zakone narave, ki določajo njegove posledice.

Pravi kristjani razlikujejo med stvarmi, ki jih je treba spremeniti, in med tistim, česar ni mogoče spremeniti. Prepoznajo nespremenljive zakone vesolja in delujejo v harmoniji z njimi, da bi z močjo volje spremenili trenutno stanje človeštva. »Jaz bom« je najmočnejša besedna zveza, ki jo lahko izrečemo in s katero lahko v vesolju ustvarimo resnične spremembe. Razumevanje vzrokov in univerzalnih zakonov nam pomaga spremeniti resničnost na ravni vzrokov, ki je edina raven, kjer je posledice mogoče spremeniti.

Raven posledic predstavlja sfero, kjer je manifestirana resničnost nastala kot posledica vzrokov. Moč za spremembe ni na tej ravni, čeprav je človeška zavest ujeta na njej. Raven vzrokov predstavlja vzroke (Zakaj?), ki so osnova manifestiranih stvari in dogodkov in ki obstajajo pred njihovo manifestacijo. Moč za spremembe je na tej ravni.

Edina rešitev – pravo izobraževanje: Najboljši način za zmanjšanje trpljenja na svetu je, da pomagamo zmanjšati nevednost, saj je glavni vzrok trpljenja neznanje. Pravi kristjani uporabljajo duhovno znanje in prebujenost, da vplivajo na druge in jih tako pomagajo izboljšati. Neskončno trpljenje, ki si ga povzročamo sami, se bo nadaljevalo, dokler ne rešimo vzroka, kar naredimo tako, da s pomočjo pravega izobraževanja nevednost spremenimo v znanje.

To je mišljeno s prisposodob, ko je Jezus v Kani iz vode naredil vino – izvedel je alkimistično transformacijo zavesti. Samo zamislite si, koliko ljudi bi lahko dosegli s sporočilom izboljšanja sebe, svobode in zavesti, če bi t. i. »kristjani« sredstva in trud vložili v svetovno kampanjo učenja resnice o kozmičnem/moralnem/naravnem/univerzalnem zakonu. Človeštvo se bo osvobodilo, ko bo vsak poznal resnico o naravnem zakonu.

Razkrivanje dela teme: Kdor v sedanjem času glede uničenja človeške svobode ne naredi nič, z zlom sodeluje. Koliko t. i. »kristjanov« odprto govori o opisanih dinamikah na svetu? V cerkvah ne boste slišali o globalistični agendi temnega novega svetovnega reda suženjstva. T. i. »kristjani« o tem nočejo niti govoriti, kaj šele, da bi skušali priti do vzroka zla; še manj je takih, ki skušajo to zlo razkriti. O njem nič ne rečejo in glede njega nič ne naredijo. Pravi kristjani opravljajo veliko delo stvarstva, tako da razkrivajo delo teme, da ga lahko vidijo, slišijo in razumejo vsi. Kdor tega dela ne opravlja, ni pravi kristjan.

Naravni zakon – zakon enega: Naravni zakon je jedro prave moralnosti in temelj prave duhovnosti. Moralnost je neločljivo povezana s svobodo in redom, nemoralnost pa s suženjstvom in kaosom. Temu univerzalnemu zakonu ni mogoče ubežati, saj je na višjih ravneh resničnosti med sabo vse povezano. Po zakonu enega je vsako bitje povezano z drugimi bitji, zato če trpi eden, trpimo vsi. Pravi kristjani vejo, da je pravi jaz čista večna zavest in da smo duhovna bitja, ki imamo izkušnjo v fizičnem svetu, zato da se iz nje učimo in rastemo v zavesti; prav tako vejo, da je pravi jaz povezan z vsem in da naša dejanja vplivajo na vse ter odmevajo v neskončnost.

Pravi kristjani prepoznajo nujno potrebo po pravi in objektivni moralnosti v času krize, v katerem živimo. Proučujejo in razumejo naravni zakon, da lahko svoje obnašanje uskladijo z resnično moralnim obnašanjem. Pravi kristjani zavračajo eksoterične religije ter nelegitimno »oblast« kateregakoli človeka nad drugim, imajo okultirano ezoterično znanje in razumejo, kako so ga temni okultisti uporabili, da so človeštvo zaslužnili. Večina pravih kristjanov uči to resnico druge, saj vejo, da nevednost kateregakoli človeka vpliva na svobodo vseh.

Naravni zakon je kralj: Pravi kristjani sprejemajo mir in načelo neagresije, imajo svobodo in življenje za sveto, imajo globoko spoštovanje do integracije prave vesti v svoja življenja ter se vedno odločijo za pravilno ravnanje. Univerzalni moralni zakon vesolja je edini kralj stvarstva in Kristusova zavest je njegov glasnik, ki utira pot razumevanju in prakticiranju naravnega zakona ter spoštovanju in ohranjanju svobodne volje ter individualne suverenosti vseh ljudi.

Božji načrt za vse – veliko delo za končanje suženjstva: Pravo veliko delo je zahtevna naloga in naša skupna odgovornost, da pomagamo prebuditi druge, tako da jim neprestano in brez zadržkov govorimo resnico, tudi če se pri tem počutijo nelagodno, a za to sta potrebna pogum in vztrajnost. Ljudem moramo pomagati spoznati, da s tem, ko podpirajo in odobravajo legitimnost »oblasti« in vlade (človeških zakonov), podpirajo in odobravajo legitimnost suženjstva in da so zato nemoralni. Gre za to, da ljudi prepričamo, da opustijo lažne religije – nevarna in dogmatska prepričanja, ki zadržujejo napredovanje zavesti, tako da ovirajo sprejemanje resnice in naravnega zakona.

Odrekanje bo morda potrebno: Angleška beseda za »odrekanje« (*sacrifice*) pride iz latinskega pridevnika *sacre*, ki pomeni svet, in latinskega glagola *facere*, ki pomeni ustvariti. Pravo odrekanje – če se nečemu odrečemo za prave razloge – je sveto dejanje. Prepoznati moramo, kdaj je čas, da damo vse, tudi svoje življenje, za tisto, kar je prav, in da naredimo prostor za novo rast. Ta vrsta plemenitega odrekanja je največje dejanje poguma.

Sveta trojica ezoteričnega krščanstva: Sveta trojica ni zunaj, temveč znotraj nas. To so naše misli, čustva in dejanja, ki jih moramo uskladiti, tako da med njimi ne bo nasprotij.

Stalno izboljševanje, ne popolnost: Če hočemo postati pravi kristjani, moramo pozabiti vse lastnosti lažnega »krščanstva« in se premakniti naprej v zavesti z védenjem, da biti »razsvetljen« glede tega, kaj se dogaja znotraj in zunaj nas, ne pomeni biti popoln. Popolnost v tej dimenziji bivanja ne obstaja. Kristusova zavest predstavlja živo utelešenje načel naravnega zakona, s katerim se moramo truditi uskladiti svoje obnašanje, tako da odločitve posameznika in človeštva

ne bodo ustvarjale trpljenja. Verske like, kot so Jezus, Buda in drugi, pogosto prikazujejo kot »popolna« bitja, vendar to služi le ustvarjanju nemogočih standardov, ki se povprečnemu človeku zdijo nedosegljivi, kar ga odvrne od tega, da bi sploh poskusil. Pravi standard, po katerem bi morali živeti, ni, da smo popolni, temveč da skušamo biti boljši, kot smo bili včeraj, in da nadaljujemo svojo pot.

Jezus je rekel: »Če ostanete v moji besedi, ste resnično moji učenci.«